

NEDERLANDSE EDITIE

VICIOUS SOCIETY

THE OBSIDIAN ORDER BOEK TWEE

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR
MORGAN BRIDGES

HOOFDSTUK EEN

XAVIER

X*avier.'*

De stilte die volgt op Delilahs gekwelde gefluister is oorverdovend. Mijn instinct is luider. Het schreeuwt dat ik naar haar toe moet rennen om het bloed dat uit haar buik stroomt te stelpen.

Om haar verdomde leven te redden.

En ook dat van mij. Want als ze sterft, trek ik het mes uit haar lichaam en snijd ik mijn keel door. Ik kan niet leven in een wereld waarin zij niet bestaat.

De leiders van de stichtende families kijken ons met een morbide fascinatie aan. De mannen dragen maskers, maar dat verbergt de wrede blik in hun ogen niet. Betekent hun stilzwijgen dat ze het goedkeuren? Of is het een voortzetting van de Beproevingen, om te peilen hoe ik reageer op het feit dat Delilah voor mijn ogen doodbloedt?

Als ze me niet snel hun zegen geven, ga ik misschien helemaal ten onder. Ik neem liever straf op de koop toe dan dat ik haar laat sterven.

Ik wend me tot hen, terwijl ik mijn bruid vanuit mijn ooghoeken in de gaten hou. Delilah grijpt het heft van het mes

stevig vast en ik knars met mijn tanden, omdat ik uit eigen ervaring weet welke pijn ze voelt.

Mijn meisje trekt het mes met een grom uit haar lichaam, haar borstkas gaat hevig op en neer. Het bloed stroomt uit de wond. Ik kan het trillen van mijn oog niet onderdrukken.

‘Niet slecht,’ zegt ze en ze kijkt naar de steekwond, ‘maar niet goed genoeg.’

Haar stem klinkt dun en luchtig, maar ook krachtig, gevoed door dat innerlijke vuur waar ik zo dol op ben. Delilahs woorden zijn precies dezelfde als die ik drie jaar geleden tegen haar zei toen ze me stak. Als dit onder andere omstandigheden was gebeurd, waarbij haar leven niet in gevaar was, zou mijn lul hard zijn.

Ze wacht niet op een reactie en gooit het mes weg alsof het niets voorstelt. Het klettert op het houten platform en doorbreekt de spanning in de lucht. Ze zet een stap en kreunt zachtjes, haar handen zweven boven haar buik.

Ik dwing mezelf om roerloos te blijven staan. Als ik haar wil beschermen, vereist mijn rol stoïcisme, ook al verscheurt haar lijden me. Wanneer Delilah met een zacht gekreun op haar knieën valt, verdwijnen alle strategische gedachten en maken plaats voor pure paniek.

‘Mijn bruid heeft medische hulp nodig,’ zeg ik en ik hou mijn stem zo kalm mogelijk. Met moeite. ‘Als ze het niet overleeft, ga ik weer terug naar een gelofte van celibaat, wat echt klote zou zijn.’

De leiders reageren niet op de bijtende opmerking. Mijn hart, dat al bonkte in mijn borst, klopt nog harder. Ik werp een blik op Delilah en zie de leegte in haar blik voordat haar oogleden zich sluiten en ze op haar rug valt. Haar hoofd slaat met een klap tegen de grond en ik wacht tot ze kreunt of vloekt. De stilte die volgt laat mijn huid tintelen van angst.

Heb ik een slagader geraakt?

Ik weet dat ik uitstekend kan mikken, nauwkeuriger dan welke andere rekrut dan ook, maar dat betekent niet dat ik

haar niet dodelijk heb verwond. Als ik de reden ben dat ze sterft...

Ik draai me op mijn hielen om naar mijn bruid.

Zak. Erin. Met. Deze. Zooi.

‘Blijf staan, rekrut.’

Ik blijf staan en kijk over mijn schouder naar Daniel Kent, de heerser van het medische imperium, die naar mij kijkt. Zijn blik is een uitdaging, een eis tot onderwerping. Ik hou zijn blik vast, niet bereid om toe te geven.

‘Ze gaat dood,’ snauw ik tussen mijn op elkaar geklemde tanden door.

‘Dat weten we.’

Ik sta daar, worstelend om de razernij die in mij kolkt in bedwang te houden. Het wordt met elk moment sterker, schiet als elektriciteit door mijn lichaam, totdat ik op het punt sta te ontploffen.

‘Wat heeft dit voor zin?’ Als hij me geen antwoord geeft, ga ik verder. ‘Doe iets, anders doe ik het.’

Kents blik verhardt, een mengeling van berisping en autoriteit. ‘Is dat een dreigement, rekrut?’

‘Nee, het is een constatering. Ze is mijn eigendom en het is mijn recht om te bepalen of ze leeft of sterft.’

Zijn ogen blijven op mijn gezicht gericht, alsof hij naar iets op zoek is. Opstandigheid? Vastberadenheid? Angst? Ik hou mijn gezicht uitdrukkelingsloos en laat mijn handen losjes langs mijn lichaam hangen. Wat hij ook zoekt, hij zal het niet vinden.

Als ik mijn zwakheid voor Delilah nog steeds niet heb blootgegeven.

Op dit moment, op het randje van waanzin, denk ik na over de omvang van mijn verklaring. Het zou kunnen worden gezien als een daad van rebellie en gebrek aan respect, een directe uitdaging van de protocollen en de commandostrucuur. Of het zou kunnen worden geïnterpreteerd als een blijk

van kracht, een toekomstige leider die de verantwoordelijkheid neemt voor wat hem is toevertrouwd.

Er is een dunne lijn tussen insubordinatie en initiatief.

‘Je hebt je Proeven doorstaan, rekrut,’ zegt Kent uiteindelijk. ‘Met de kus van de dolk, trouw gezworen.’

‘In diepe schaduwen worden onze eden gedragen,’ antwoorden de andere leiders, hun stemmen klinken als een zacht gezoem.

Ik buig mijn hoofd, niet alleen om respect te tonen, maar ook om de opluchting te verbergen die ongetwijfeld op mijn gezicht te lezen is. Wanneer ik Kents blik opnieuw ontmoet, heb ik mezelf onder controle.

‘*Votum meum tibi*,’ zeg ik zonder een woord te menen. De laatste keer dat ik die eed heb uitgesproken was dat om mijn vader kwaad te maken, maar nu zeg ik alles om de leiders niets te laten vermoeden over hoeveel mijn kleine raptor voor mij betekent. (Mijn belofte aan jou.)

Kent knikt, zijn lichaam ontspant iets. ‘*Votum tuum receptum est*.’ (Je gelofte is ontvangen.)

Het kost me elk beetje discipline dat ik heb om niet naar Delilah te rennen. Ik loop met gelijke passen tot ik op het platform naast haar kniel. Mijn handen die normaal gesproken zo vast en zeker zijn, trillen als ik het gevallen mes pak dat nog steeds onder het bloed zit.

Mijn bruid knippert een paar keer alsof ze wakker wordt. Haar ogen zijn glazig van pijn en een emotie die ik niet herken.

‘Niet bewegen,’ zeg ik.

‘De laatste keer dat je dat zei, eindigde dat niet zo goed voor mij.’

De sarcastische ondertoon in haar stem, hoewel die minder uitgesproken is dan een paar minuten geleden, brengt nog steeds een glimlach op mijn gezicht.

‘Hou vol, kleine raptor,’ fluister ik, want ik wil niet dat de leiders me horen.

Het beeld van een bleke en kwetsbare Delilah zorgt voor

angst in elk deel van mijn lichaam. Ik haal diep adem om mijn handen stil te houden en snijd een strook van haar jurk af om de wond te verbinden, die nog steeds veel te hevig bloedt.

Snel en efficiënt wikkel ik de doek om haar middel en knoop hem strak genoeg vast om het bloeden te stoppen. Elke seconde voelt als een eeuwigheid. Haar gesis van pijn snijdt dieper dan welk mes dan ook.

Zo voorzichtig als ik kan til ik haar in mijn armen. Ze kreunt en verstijft in mijn omhelzing en wordt nog stijver als ik de smalle trap afdaal.

Mijn stappen over het dak zijn afgemeten en beheerst, maar zodra we uit het zicht zijn, ren ik in volle vaart naar de medische afdeling.

Delilahs ademhaling, oppervlakkig en onregelmatig, streelt mijn nek en wakkert mijn adrenaline aan tot ik weer tril. Elke kleine zucht is een gefluisterde smeekbede, een mantra om haar leven te redden. Ik mag haar niet in de steek laten.

De gangen van het kasteel flitsen aan me voorbij tot ik de huisarts van de kliniek zie staan in de wachtkamer. Nog een lid van de familie Kent, een kraai die zes jaar geleden zijn vleugels verdiende. Zijn voorhoofd rimpelt als ik langs hem loop en Delilah op een van de onderzoekstafels leg.

‘Ze is neergestoken,’ zeg ik. Ik kijk hem recht aan, mijn stem is vastberaden. ‘Als zij sterft, sterf jij ook.’

De dokter geeft geen krimp bij mijn dreigement. Hij knijpt zijn ogen samen in een onderzoekende blik voordat hij naar Delilah loopt. In tegenstelling tot de mijne zijn zijn handen vastberaden als hij haar toestand beoordeelt; zijn aandacht is volledig op mijn meisje gericht.

‘Ik wil dat je een stap achteruit doet,’ zegt hij. Zijn stem klinkt gezaghebbend en kalm, en zijn houding straalt een zelf-verzekerdheid uit die de paniek in mijn borstkas enigszins verzacht. Als ik gehoorzaam, verwijdt hij het verband van haar buik.

Zijn bewegingen zijn methodisch en zijn onderzoek gaat vlot. ‘Ze heeft behoorlijk wat bloed verloren, maar het mes heeft haar vitale organen gemist. Ik moet het bloeden stoppen en de wond onmiddellijk hechten.’

‘Wat er ook maar nodig is,’ zeg ik.

‘Ik informeerde je, ik vroeg het je niet.’ Dokter Kent verlegt zijn aandacht van mij naar de assistent die in de deuropening verschijnt. ‘Maak haar klaar voor de operatie.’

‘Ja, meneer,’ zegt de jongeman.

Ik vouw mijn armen over elkaar. ‘Hoelang gaat het duren?’

Dokter Kent beantwoordt mijn blik met de zijne. ‘Zo lang als nodig is, rekrut. Luister, dit is niet de eerste keer dat ik een steekwond hecht. Het komt wel goed met haar.’

Ik knik kort naar hem. Een van de moeilijkste lessen in het leven is beseffen wanneer iemand bekwamer is dan jij. Op dit moment kan deze arts Delilah helpen op een manier die ik niet kan. Hoewel het me moeite kost om hem haar mee te laten nemen – ik zou iedereen die haar aanraakt het liefst te lijf gaan – is dit de enige manier om haar leven te redden.

me heen gaat bij het zien van haar in zo'n zwakke toestand. Om mezelf ervan te weerhouden naar haar uit te reiken. Het enige wat ik wil is Delilah in mijn armen sluiten, maar mijn bescherming is op dit moment niet voldoende.

De verpleger kijkt me wantrouwend aan als hij mijn bruid naar een nabijgelegen kamer begeleidt. Hij zet de brancard naast het bed en buigt zich voorover om haar op te tillen.

'Raak haar niet aan,' zeg ik. De donkere toon in mijn stem is meer dan een waarschuwing. Het is een doodvonnis. 'Ik doe het wel.'

De verpleger aarzelt, maar doet een stap achteruit, met een wantrouwende blik op zijn gezicht. Ik schuif mijn handen onder Delilahs rug en benen en trek haar dicht tegen me aan. Het gevoel van haar in mijn armen is pure euforie en ik zucht bijna als een verdomd watje.

Onder het toeziend oog van de verpleger leg ik mijn bruid in het bed en dek haar vervolgens toe met de deken, waarbij ik ervoor zorg dat de stof goed om haar lichaam heen zit. Ze ziet er zo klein en kwetsbaar uit dat het me van mijn stuk brengt.

'Ik kom straks even bij haar kijken,' zegt de verpleger.

Ik knik en richt mijn aandacht weer op Delilah. Ze slaapt nog steeds, haar gezicht is ontspannen en haar ademhaling is regelmatig. De monitoren laten af en toe een zacht piepje horen, een herinnering dat ze niet gewoon rust, maar herstelt van een verwonding.

Zal ze begrijpen dat ik geen andere keuze had? Dat ik haar heb neergestoken om ervoor te zorgen dat ze zou blijven leven?

Net zoals ik Delilahs liefde en loyaliteit wil, wil ik ook haar vergeving. Als ze nog niet doorheeft dat ik alles zal doen om die dingen te krijgen, zal ze dat snel genoeg leren. Ik geef niet op, zelfs niet als ik geen schijn van kans heb. Als ik dat wel deed, zou ik dood zijn.

Mijn vastberadenheid om haar voor me te winnen is even hard en onverzettelijk als de diamant die ik om haar vinger ga schuiven.

Na de Proeven.

Ik ga in de stoel naast haar bed zitten, mijn blik gericht op haar gezicht en het op en neer gaan van haar borstkas. De herhalende beweging houdt me kalm en verlicht een deel van de spanning in mijn lichaam. Ik neem haar hand in de mijne, genietend van de zachtheid en warmte van haar huid, en laat mijn lippen over haar pols glijden.

‘Tibi semper sum.’ (Ik ben voor altijd van jou.)

Een getrainde moordenaar doet alles om zijn bruid te beschermen, zelfs als dat betekent dat hij in opstand moet komen tegen het geheime genootschap dat hij dient.

Xavier Donovan werd geboren in een elitair broederschap dat is opgebouwd op basis van bloed en gehoorzaamheid.

Wanneer het moment aanbreekt om zijn eerste Proef te doorstaan, wordt hij gedwongen zijn toewijding aan het geheime genootschap te bewijzen door Delilah neer te steken.

De enige vrouw van wie hij ooit heeft gehouden.

Maar Xaviers loyaliteit kost hem meer dan verwacht wanneer de Orde van Obsidiaan Delilah inzet als pion in een dodelijk spel van wraak en macht. Nog steeds aan X gebonden door geloften, wordt ze dieper meegezogen in de corruptie van de Orde. Zo ontdekt ze geheimen van hem die duisterder zijn dan ze zich ooit had kunnen voorstellen.

Met elke beslissing die hij neemt, begint X de intensiteit van zijn gevoelens voor Delilah te begrijpen. Hoever hij zal gaan, hoeveel vijanden hij zal vernietigen en hoeveel van zijn ziel hij zal opofferen om haar in leven te houden. Want zonder haar is zijn leven niets waard.

Voor de Orde is genade een teken van zwakte en is verlangen een pressiemiddel, maar voor X is liefde de zwaarste beproeving van allemaal.

ISBN 978-94-6440-945-1

9 789464 409451 >

 SVM
PUBLISHING

 [SVMPUBLISHING](#)

 [SVMPUBLISHING](#)